

Biblická čtení:

První čtení z Písma: Zacharjáš 9, 9-12

Rozjášej se, sijónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti. „Vymýtím vozy z Efrajima a z Jeruzaléma koně; válečný luk bude vymýcen.“ Vyhlásí pronárodům pokoj; jeho vláda bude od moře k moři, od Řeky až do dálav země. „Pro krev smlouvy s tebou propustím tvé vězně z cisterny, v níž není vody. Navraťte se do pevnosti, věžňové, jimž naděje vzchází. Dnes to oznamuji znovu: Všechno ti nahradím dvojnásobně.“

Druhé čtení z Písma: Římanům 7, 15-25a

Nepoznávám se ve svých skutcích; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž to, co nenávidím. Jestliže však to, co dělám, je proti mé vůli, pak souhlasím se zákonem a uznávám, že je dobrý. Pak to vlastně nejsem já, kdo jedná špatně, ale hřích, který je ve mně. Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. Jestliže však činím to, co nechci, nedělám to já, ale hřích, který ve mně přebývá. Objevuji tedy takový zákon: Když chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo. Ve své nejnvtirnějši bytosti s radostí souhlasím se zákonem Božím; když však mám jednat, pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl, a činí mě zajatcem zákona hříchu, kterému se podřizují mé údy. Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho!

Evangelium: Matouš 11, 16-19.25-30

Ježíš řekl: „Čemu připodobním toto pokolení? Je jako děti, které sedí na tržišti a pokřikují na své druhy: »Hráli jsme vám, a vy jste netancovali; nařikali jsme, a vy jste nelomili rukama. « Přišel Jan, nejedl, nepil – a říkají: »Je posedlý. « Přišel Syn člověka, jí a pije – a říkají: »Hle, milovník hodů a pitek, přítel celníků a hříšníků! « Ale moudrost je ospravedlněna svými skutky.“ V ten čas řekl Ježíš: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi ty věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otce nezná nikdo než Syn – a ten, komu by to Syn chtěl zjevit. Pojd'te ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“

Hráli jsme vám

Dnešní evangelium je podobenství, kdy Ježíš přirovnává pokolení (věřící) k nespokojeným dětem. Děj se odehrává na tržišti, kde si lidé snaží zajistit živobytí, prodávají a kupují. Děti chtějí do hry zapojit celé tržiště, ale zlobí se na ostatní, že se nechtějí přidat, dokonce jim to vyčítají.

My za svůj život taky hrajeme spousty „her“, ať už vědomých, či nevědomých.

A když se stane, že někdo nechce hrát s námi, tak se zlobíme, vztekáme.

Např. člověk manipuluje se svým okolím, všichni to dobře známe, ať už v rodině nebo u přátel. Všechny nás to zlobí, ale nikdo za ním nepřijde a nezastaví tu jeho „hru“. Hrajeme ji s ním, protože přece nebudeme za darebáky. Ale ta hra ubližuje nejen okolí, ale i samotnému dotčenému. Ježíš nás učí říkat v lásce pravdu, i když je to mnohdy těžké a nekomfortní. Nechce se nám podstupovat nepříjemné a vypjaté situace, ale i ty do života patří. A nejsou horší nebo lepší, prostě tu jsou.

Vracím se zpátky do textu, kde přišel Jan. Ten byl údajně moc fanatický, nejedl a nepil, měl málo radosti, říkali. Pak přišel Syn člověka, tomu zase podsouvali, že je moc vážný a přísný. Ani jeden se nehodil do „hry“. I my se často nehodíme do různých „životních her“. Na to jsi příliš silný/á nebo hloupý/á. Dokonce i moc chytrý je špatně. I sebevědomý, ten si zase o sobě příliš myslí. Úsměvné na tom je, že se nikdy nebudeme hodit všem do „jejich her“. Ale na druhou stranu, to je na tom krásné, protože každému se hodí někdo jiný. Dospělé na celé hře je, když se naučíme vzájemnému respektu. Každý má právo na tu svoji „životní hru“.

Ve druhé části textu nás Ježíš nabádá k odpočínutí, k odložení břemen. Teď je to v rozporu. Máme se učit a pracovat a teď zve k odpočínutí a nabízí ho slovy: „Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce.“

Ale v tomto případě odpočínutí nezávisí na kvantu práce, ale na pokoře. Ta nás osvobozuje od všech potřeb hledat ve svých výkonech vlastní velikost, hodnotu a ospravedlnění. Učí nás: „dělejte to rádi a nestěžujte si“. Zve nás k životu v lásce. Ten jistě není bezstarostný, ale můžeme v něm prožít, že v něm nejsme sami.

Pán je na té cestě s námi a dává nám každý den šance, i když jsme kolikrát jako ty vzteklé děti, nevzdává to s námi.

Jemně nás upozorní, občas i tvrdě, ale je to pouze nasměrování, abychom mohli začít znovu a lépe.